

DVANÁCT VAD

MARK JANTZI

(Praha, květen 2007)

Amen. Kéž vám Hospodin požehná. Po cestě na shromáždění jsme dnes mluvili o rozdělení. Kdo z vás ví, že Bůh někdy způsobuje rozdělení? Někdy, když nebereme vážně Boží věci, Bůh přinese rozdělení. Bůh nám nedovolí hrát církevní hry. Vzpomínám si, že Ježíš řekl: „K čemu přirovnám tuto generaci? Jsou jako děti, které si hrají na ulici a volají jeden na druhého: Pojdme si hrát na pohřeb, pojdme si hrát na svatbu.“ (Mat 11:16-17) My ale nechceme být přirovnáni k dětem, nebo ano? Když přemýšlím nad obdobím změn a rozdělení, vzpomenu si na situaci mezi Saulem a Davidem. Davidovi muži byli kdysi takový ostatek. Byla to malá skupina mužů, kteří byli pronásledováni a skrývali se v jeskyních. Ale přišel čas, kdy Bůh řekl, že se to změní. Ve 2. Samuelově ve 3. kapitole se v 1. verši píše: *„I trvala dlouho válka mezi domem Saulovým a domem Davidovým. David pak čím dále tím více se silil, ale dům Saulův čím dále tím se více umenšoval.“* Nemohu si pomoci, ale musím myslet na deset panen. Všechny měly stejný cíl a stejný záměr. Jejich záměrem bylo stát se nevěstou Kristovou. Pět z nich se kvalifikovalo a pět z nich se nekvalifikovalo. Víme, proč se nekvalifikovaly. V Bohu jsou věci, které nás kvalifikují. Věřím, že velmi brzy přijde den, kdy se zjeví skryté věci, a my budeme poznáni takoví, jací jsme. Na jedné straně se na ten den těším, ale na druhou stranu je to strach nahánějící a děsivá věc. Stát před Hospodinem a zjistit, jak mě doopravdy vidí. Amen. Přijde den, kdy budeme znát tak, jak jsme poznáni. (1Kor 13:12) A cesta, na které se nacházíme, bude cesta, na které budeme. Je tak bolestné, že vidím lidi, jak jdou po špatné cestě. Zdá se, že nemáme schopnost ty lidi změnit. Ale jak bratr zdůraznil, pokud Bůh o těch věcech v této době mluví, znamená to, že je stále ještě čas se změnit. Amen.

Pojďme se znovu dnes večer podívat do naší oblíbené knihy Leviticus. Leviticus neboli 3. Mojžíšova, 21. kapitola, od verše 17: *„Mluv k Aronovi a rci: Kdožkoli z semene tvého po všech rodech svých bude míti na sobě vadu, nechť nepřistupuje, aby obětoval chléb Boha svého. Nebo žádný muž, kterýž by měl na sobě vadu, nemá přistupovati: Muž slepý,*

aneb kulhavý, aneb mající oud některý příliš malý, aneb příliš veliký, aneb muž, kterýž by měl zlámanou nohu, aneb zlámanou ruku, aneb hrbovatý, aneb krhavý, aneb kterýž má bělmo na oku svém, aneb prašivost ustavičnou, neb lišeje, aneb stlačené lůno. Nižádný muž, kterýž by měl na sobě nějakou vadu, z semene Arona kněze, nepřistoupí, aby obětoval oběti ohnivé Hospodinu; nebo vada na něm jest. Nepřistoupí, aby obětoval chléb Boha svého. Chléb však Boha svého z věcí svatosvatých a z věcí svatých jísti bude. Ale za oponu nebude vcházeť a k oltáři nebude přistupovati, nebo vada jest na něm, aby nepoškrvil svatyně mé; nebo já jsem Hospodin posvětitel jejich.“

Bůh nemá nic proti postiženým lidem. O tom se tady nemluví. Bůh nemá předsudky jen proto, že má někdo tělesnou vadu. Je to určitý duchovní obraz, který se týká našeho duchovního stavu před Bohem. Pamatujte, že mluvíme o rodině kněží. Mluvíme o těch, kteří měli v Izraeli nejvyšší povolání. Mluvíme o synech Léví. Amen. Bůh říká, že v určitém slova smyslu mohou zůstat kněžími. Mohou se nazývat kněžími. Mohou být účastni chleba ve svatyni. Mohou do určité míry vykonávat službu kněze na vnějším nádvoří. Mohou například pomáhat krotit býka, táhnout ho dovnitř a podobné věci. Mohou sedět s kněžími, s bratřími, a jíst chléb. Ale je něco specifického, co dělat nemohou. Nesmí přistupovat ke zlatému oltáři a k úkonům, které souvisí se zlatým oltářem, jinými slovy nesmí přinášet kadidlo ke zlatému oltáři a nesmějí procházet oponou do svatyně svatých. Položme si tedy otázku, co nám Bůh říká v těchto verších dnešního dne. Je tam vyjmenováno dvanáct postižení. Dvanáct. Plná sada. Je určitě mnoho dalších vad, které by mohly zabránit knězi vejít do svatyně a vykonávat službu Hospodinu. Jsem si jistý, že jsou další vážné hříchy, které by knězi bránily. Ale z nějakého důvodu zde Bůh uvedl seznam těchto dvanácti věcí.

Pojďme se podívat na první z nich, slepotu. Podívejme se na to duchovně. Co je duchovní slepota? Duchovní slepota je neschopnost vidět duchovní věci. Víte, bratří, ne každý je schopen vidět duchovní stránku věcí, které vyučujeme. Tolikrát jsem se snažil mluvit s lidmi o věcech Božího království, o věcech synovství a konce věků. A někteří z nich se na mě podívali a s prázdným výrazem ve tváři mi řekli: Já to nevidím. Víte, bratří, i v mém životě byly doby, kdy jsem věci neviděl. Amen? Proč nemáme vizi? V Příslovích je zajímavý verš. Ve 29. kapitole verš 18: „*Když nebývá vidění, rozptýlen bývá lid; kdož pak ostříhá zákona, blahoslavený jest.*“ To mluví o prorockém vidění, o zjevení a takových věcech. Kdo z vás ví, bratří, že potřebujeme trvajících zjevení? Protože to

otevívá naše oči k pravdě. Kdo z vás ví, že Bůh má stávající pravdu pro dnešní den, pro tuto dobu? Pojdme se podívat na ten verš do 1. kapitoly 2. Petrovy. Verš 12: „*Protož nezanedbámt' vždycky vám připomínati těch věcí, ačkoli umělí i utvrzení jste v přítomné pravdě.*“ Jak se dostaneme k té přítomné pravdě, jak se otevřou naše oči? Jak se stalo, že jste začali vidět věci Božího království? Pamatujete si, že jste museli něco zaplatit? Amen. Co říká Ježíš v Matoušovi 11 ve 12. verši? „*Ode dnů pak Jana Křtitele až dosavad království nebeské násilí trpí, a ti, kteříž násilí činí, uchvacujít je.*“ Vyšší rovina pravdy nepřichází jednoduše. Je pro ty, kteří se nespokojí s průměrnými věcmi. Pro ty, kteří řeknou: „Ne, já chci všechno, budu se tlačit dovnitř, dokud nedostanu vše, co pro mě Bůh má. Nechci se usadit na nízké rovině, musím vylézt až na vrcholky hor.“ Můžeme přijít ke světlu. Amen? Myslím si, bratří, že jsou lidé, kteří jednoduše nejsou ochotni vidět světlo. Je dostupné, ale oni ho nechtějí vidět. Jako kdyby říkali: „Neobtěžuj mě s těmi věcmi, já už jsem se rozhodl.“ My takoví nebudeme, že. Můžu vám říct, že nikdy nezapomenete, když někomu kážete sedm let, a pokaždé, když kážete totéž slovo, on přijde a dohaduje se s vámi: „Ale nás to vždycky učili tak a tak a tak. Bratr ten a ten to takhle neviděl.“ Po těch sedmi letech jsem řekl tomu člověku: „Tak proč jsi ještě tady?“ Odpověděl: „Mám rád to pomazání, mám rád Boží přítomnost, která tu je.“ Mají rádi přítomnost Ducha Božího, ale chtějí do toho zapasovat své staré doktríny a učení. Víte, bratří, stará nádoba v sobě nebude schopná udržet nové víno. Praskne. (Mk 2:22)

Druhá vada, o které se zde mluví, je kulhavost. O čem mluví kulhavost? Když kulháte, nedokážete správně chodit. Neznamená to, že nemůžete chodit vůbec, ale nedokážete chodit zpříma. Když jsem pracoval v nemocnici jako zdravotník, museli jsme dělat pozorování. Seděl jsem na letišti a pozoroval lidi, jak chodí kolem mě. Bylo to v Chicagu. Seděli jsme tam a kolem šly dva manželské páry. V prvním manželském páru šla nejprve žena, celkem vzpřímeně a správně, a za ní šel muž a celou dobu měl ruku na jejím rameni. A když jsem je pozoroval, říkal jsem si, proč ten muž jde a má ruku na jejím rameni? Něco s ním není v pořádku, protože jinak by to nedělal. Sledoval jsem, jak jdou, a všiml jsem si, že něco není v pořádku s jeho levou nohou. Za nimi šel jiný pár, žena, která se opírala o muže. Říkal jsem si: tady máme opačnou situaci. Pozoroval jsem její chůzi a měl jsem dojem, že i s její nohou je něco v nepořádku. A tak když mluvíme o kulhavosti, mluvíme o něčem, co se týká naší chůze. Co naše chůze s Bohem? Je naše chůze s Bohem dokonalá

a vzpřímená? A pokud ne, kde je problém? Proč nemáme přímou chůzi s Bohem? Víte, vždy když se zraním kdekoli na těle nebo se mi stane něco s nohou, začnu se okamžitě ptát Boha: Bože, je něco v nepořádku v mojí chůzi s Tebou? Pokud naše chůze před Hospodinem není v pořádku, co se stane? Věřím, že jsme poškodili naši chůzi s Bohem tím, že jsme sešli z Boží cesty. A když sejdem z Boží cesty, co se stane? Spadneme do jámy. Vybavují se mi teď dvě místa v Písmu, kde se o tom mluví. Ježíš říká, že když slepý vede slepého, oba spadnou do jámy. (Luk 6:39) Když spadnete do jámy, poraníte se. Druhé místo, kde se mluví o jámě, je v Příslovích, nepamatuji si přesně kde. Bůh tam varuje mladého muže a říká, že nevěstka je hluboká jáma. (Př 23:27) Pokud se člověk zaplete do tohoto hříchu, poranil svoji chůzi s Bohem a nechodí vzpřímeně před Hospodinem. Dobrá zpráva je, že vaše chůze může být uzdravena. Ježíš dává uzdravení, píše se o tom v epištole Židům 12:13. Začnu od verše 11, protože to souvisí s tím procesem uzdravení. *„Každé pak trestání, když přítomné jest, nezdá se býti potěšené, ale smutné, než potomť rozkošné ovoce spravedlnosti přináší těm, kteříž by v něm pocvičení byli.“* Boží uzdravení přichází s trestáním. *„Protož opuštěných rukou a zemdlených kolen posilňte (neboli chabých, chromých kolen), a přímé kroky čiňte nohama svýma, aby, což zkulhavělo, do konce se nevyvinulo, ale raději uzdraveno bylo.“* Bůh chce, abychom chodili po přímé cestě a abychom byli uzdraveni.

Další vadou je příliš malý úd, v angličtině placatý nos. Nebudu tady mluvit o tvaru vašeho nosu, to není důležité. Ale chtěl bych se zmínit o funkci nosu. K čemu máme nos? Abychom čichali. Čich mluví o rozeznávání. Nevím, jestli máte v češtině takové rčení, ale my v Americe říkáme: „Něco tady smrdí,“ nebo: „Cítím něco nekalého.“ Jinými slovy, rozeznáváme, že v určité situaci něco není v pořádku. Věřím, že to je dar, který Bůh dal Tělu Kristovu. Amen? Taková služebnost nosu. Vím, že Bible to takto neříká, ale jsou lidé, kteří jsou velmi citliví. Moje žena má velmi citlivý nos v tom přirozeném. Objeví se jen takový závan něčeho a ona říká: „Cítím toto a tamto.“ A když to asi desetkrát zesílí, začnu to cítit i já. Říkám jí: „Sestro, zdá se mi, že máš služebnost nosu v Těle Kristově.“ Jsem skutečně přesvědčen, že to tak je. Zdá se, že ženy mají obecně lepší čich než muži. Bůh dává často ženám velmi citlivý duchovní nos. Vaše schopnosti rozeznávat chuť souvisí s čichem. Zacpěte si nos, dejte si svou oblíbenou polévku, a nebudete vůbec tušit, jakou má chuť. A tak bych řekl, že nos mluví o schopnosti rozeznávat dobré od špatného, spravedlnost od nepravosti. Chci vám uká-

zat, co se stane, když nám toto rozeznání chybí. Izaiáš 5:20: „*Běda těm, kteříž říkají zlému dobré, a dobrému zlé, kladouce tmu za světlo, a světlo za tmu, pokládajíce hořké za sladké, a sladké za hořké.*“ Proč byste pokládali hořké za sladké a sladké za hořké? Pijete něco, chutná to strašně a vy řeknete: „Áá, to bylo tak dobré!“ Ne, bylo to hrozné. A to je přesně to, co se nám snaží dělat svět. Říká nám: „Tento hřích je docela dobrá věc, měli bychom ho přijmout a vydat se mu.“ Říkám si, co se stalo s naší myslí? I církve přijímají některé z ohavností. Já tomu nerozumím. V Ezechieli 22:26 se píše: „*Kněží její natahují zákona mého, a svaté věci mé poškrňují, mezi svatým a poškrněným rozdílu nečiní, a mezi nečistým a čistým nerozeznávají. Nadto od sobot mých skrývají oči své, tak že zlehčován bývám mezi nimi.*“ Tato nemoc už pronikla mezi kněží. Ve 44. kapitole Bůh mluví k synům Sadochovým a říká jim, že „*lid můj budou rozdílu učiti mezi svatým a nesvatým, též mezi nečistým a čistým ať je učí rozeznávati*“ (verš 23). Mezi svatým a nesvatým. To znamená mezi tím, co je obyčejné, běžné, všední, a tím, co skutečně patří Hospodinu. Musíme znát rozdíl. Potřebujeme mít moc a schopnost rozeznávání v Těle Kristově. Všimli jste si někdy něčeho na čichu? Když poprvé ucítíte něco, co strašně smrdí, odpuzuje vás to. Ale pokud v tom prostředí zůstanete celý den, už vám to nevadí. A tak člověk přijme smrad jako normální součást života. Ale úkolem vašeho čichu bylo vám říct, že něco není v pořádku. A je potřeba, abyste s tím něco udělali. Pojdme dále.

Další vada je příliš veliký úd, něco nadbytečného. Jinými slovy, něco, co nepasuje, nepatří na to místo. Nějaká deformace, znetvoření, zrůdnost. Nerad bych popisoval některé věci, které jsem v životě viděl, ale možná si to dokážete představit. Věci, které člověka úplně znetvoří, znetvořená tvář, zdeformované rysy, tělo. Způsobuje to většinou špatnou rovnováhu, špatné proporce, nevyváženost. Pamatujete si na lék thalidomid v západní Evropě v šedesátých letech? Děti, které se narodily matkám, které užívaly tento utišující prostředek, byly velmi znetvořené. Byl to hrozný lék. Byl to příšerný obraz. Znetvořený, nevyvážený, špatných rozměrů. O čem to mluví? Popíšu to takto, doufám, že mi budete rozumět: Dávat důraz na věci, které nejsou podstatné, a pomíjet podstatné věci. Jinými slovy, člověk dělá velkou bitvu a hádku z něčeho, co je jen nevýznamná, okrajová záležitost, co není tak důležité. Člověk dělá zásadní věc z něčeho, co není podstatné. Ale věci, které jsou skutečně důležité, přehlíží. Opravdu důležité věci týkající se Božího království a člověk řekne: „To je v pořádku.“ Připomíná mi to jedno přísloví, které mluví o válce v Koreji. Vojáci při boji obsazovali kopce jeden po druhém. Některé

z těch kopců nebyly v celkovém plánu války tolik důležité. A přesto, když někdo trval na tom, že ten kopec musí být dobyt, došlo k neúměrně velkým ztrátám na životech. Aby rozlišili, který z kopců je skutečně důležité dobýt, pokládali si otázku: „Je toto kopec, na kterém byste chtěli zemřít?“ Je to záležitost, pro kterou jsi ochoten položit svůj život? Možná bychom měli některé z našich zápasů dát stranou a nechat, aby se o ně postaral Bůh.

Další je zlomená noha. Zlomená noha. Zdá se, že se zde hodně mluví o nohách. Jedná se o zlomenou nebo vykloubenou nohu. Bible o tom říká něco velmi zajímavého v Příslovích 25:19: *„Zub vylomený a noha vytknutá jest doufání v převráceném v den úzkosti.“* Už se vám někdy stalo, že jste vložili důvěru v převráceného člověka? Mluví to o člověku, který je nespolehlivý, nedůvěryhodný, někdo, kdo nestojí za svým slovem. „Ó, bratře Marku, když budeš někdy potřebovat s něčím pomoci, zavolej, a já hned přijedu. Kdykoli, ve dne, v noci.“ A přišla doba, kdy jsem mu musel zavolat. – „Víš, teď zrovna nemůžu, mám tady příbuzné, přijeli z daleka... Tchýně má narozeniny, musíme s ní jet do města a postarat se o ni... Opravdu rád bych ti pomohl, ale přišla tato neočekávaná věc... Já vím, že jsem ti to slíbil, ale... já opravdu nemůžu.“ To je nespolehlivost. Už jste někdy zkoušeli najmout si takové lidi? Pracují dobře asi tak týden. V pátek dostanou zapláceno, určitě jim nedávejte peníze ve čtvrtek, jinak je už v pátek nevidíte. V pondělí sháníte svého zaměstnance. Kde je? Zavoláte mu domů a tam řeknou: „Nevíme, kde je, celý víkend jsme ho neviděli.“ Zavoláte jeho bratrovi a ten říká: „Nevím, kde je, někam zmizel.“ Je to nespolehlivý člověk. To není Boží charakter. Rozumíte? Bůh chce, abychom měli Jeho charakter. Co říká Bůh o svém Slově? V Žalmu, a já nevím, jak vy to máte přeložené, ale v mojí Bibli se píše, že On si stojí za svým slovem nade své jméno. (Ž 138:2) Když Bůh dá své slovo, je to Ano a Amen. (2Kor 1:20) Když Bůh řekne, že něco udělá, tak to skutečně udělá. A jediný důvod, proč to neudělá, je, když si to rozmyslíte a už nechcete, aby to udělal. „Hospodine, zachraň mého pobloudilého syna.“ A tak Bůh začne posílat do života zbloudilého syna oheň. První, co se stane, je, že ho zatkne policie a zavře ho do vězení za jeho špatné aktivity. „Tati, mami, zachraňte mě, zaplaťte kauci, já tady nechci být! Sežeňte mi dobrého právníka, ať mě dostane z problémů.“ – „Bože, Ty jsi moc tvrdý na mého syna, prosím, trochu přibrzdi.“ – „Myslel jsem, že chceš, abych tvého syna zachránil. Snažím se ho zachránit. Říkal jsi: Bože, ať to stojí cokoli. Chtěl jsem ho zachránit a

najednou mi říkáš, abych ustoupil.“ Když Bůh říká, že něco udělá, On to udělá, a nesnažte se Ho zastavit. To je zlomená noha.

Zlomená ruka. O čem mluví ruka? Znamená to pevně uchopit a držet Boží věci. Pojdme si přečíst několik veršů z epištoly Židům a Titovi. Židům 2:1: *„Protož musímeť my tím snažněji šetřiti toho, což jsme slýchali, aby nám to nevyklouzlo, neuteklo pod rukama. To je součást násilí, kterým máme uchvacovat Boží království. Pevně se chytím věcí Božího království. Dábel mi to chce vytrhnout z ruky. Ne, já se přidržím! Dáble, ty mi to nevezmeš! Nevyklouzne mi to, držím to pevně. Potřebujeme mít takovou úpornost v Bohu. Chci vám připomenout, že mluvíme o věcech, které nejsou volitelné, jsou to věci, které nám zabrání projít oponou a přijít ke slitovnici ve svatyni svatých. Titovi 1:9: „Pilně se přidržící věrné řeči k vyučování dostatečné, aby mohl i napomínati učením zdravým, i ty, kteříž odpírají, přemáhati.“ Musíme se pevně držet. Musíte se opravdu zmocnit Božího slova, bratří. Potřebujete vědět, čemu věříte a proč tomu věříte. Musíte být schopni bránit Boží slovo a učení, kterému věříte, čemu věříte, co se týká druhého příchodu Ježíše Krista. Musíte být schopni to dokázat a ubránit slovo od slova podle Bible. Mnoho lidí se spokojí s tím, že říká: bratr Cecil to říká tak a tak, bratr Marek říkal to a to, proto tomu věřím. Já ale nechci, abyste tomu takto věřili. Pokud jsem vám něco předložil z Božího Slova, musíte vědět, kde jsem to vzal a jak jsem se k tomu dostal, abyste byli schopní vzít to Slovo a přinést ho těm, kteří vám odpírají.*

Hrbovatý. Další vada – hrbáč. Jedná se o vážné zkřivení páteře. Mohl bych vám říci lékařské důvody, ale to sem asi nepatří. Je to vada páteře. Pokud nemáme, duchovně řečeno, rovná záda, nedostává se nám morální cti a čistoty. A s touto nečistotou nemůžete zdědit Boží království. Člověk není morálně přímý. Jsou nějaké vážné vady ve vaší bytosti, ve vaší duši. Mnohé z těchto vad jsou skryté a nejsou vidět. Někteří slavní kazatelé dělají potajmu hrozné věci, když je lidé nevidí. Bůh přináší nápravu. Mít shrbená záda mluví ještě o jedné věci, a to je neschopnost nést břímě. Neschopnost zvládat tlak nebo těžkosti. Jsou to lidé, kteří nezvládají tlak. Když na ně máte příliš mnoho požadavků, zhrouť se. Rozumím tomu tak, že to souvisí s tím, co bych nazval sociální myšlení, kultura léků. Jinými slovy je to myšlení typu: každý se o mě postará, já se o nikoho moc starat nemusím. Tito lidé nikdy nejsou v životě moc produktivní. Víte, někdy je v církvi mnoho takovýchto lidí. „Postarej se o mne, postarej se o mne, postarej se o mne.“ Nikdy nepřispívají k užitku Těla Kristova. Nikdy na sebe neberou skutečnou zodpovědnost v Těle

Kristově. Stále si uchovávají takovou dětskou mentalitu. Dám vám jeden verš z Galatským. Kapitola 6, 5. verš: „*Neb jeden každý své břímě ponese.*“ Vím, že v jiném verši se píše: „*Neste břemena jedni druhých.*“ (Gal 6:2) Ale musíme být schopni postarat se sami o sebe a nebýt břemenem pro ostatní. Pokud máte pocit, že jsem někde mimo, tak mi řekněte, ale já vidím, že toto jsou problémy, které zabraňují lidem vzít zodpovědnost a vstoupit za oponu, být Božím synem. Je to překážka synovství. Vidíte, že řada veršů je v Novém zákoně.

Krhavý. V angličtině je trpaslík. Kdo je trpaslík? Trpaslík je někdo, kdo nikdy nevyroste. Někteří trpaslíci jsou příjemní lidé. Ale tady se mluví o duchovním trpaslíku. Nikdy nevyrostete, nikdy nedorostete do duchovní zralosti, nikdy nedojdete do synovství. Celý život zůstanete duchovním dítětem. V šedesáti letech jste stále duchovní dítě. Ve třiceti letech byste se měli ujmout nějaké zodpovědnosti v Těle Kristově, a přitom se stále chováte, jako by vám bylo deset. Dětská mentalita. Pojďme se podívat na verš do 1. Korintským 13, verš 10: „*Ale jakž by přišlo dokonalé, tehdyť to, což jest z částky, vyhlazeno bude.*“ A další verš: „*Dokudž jsem byl dítě, mluvil jsem jako dítě, myslil jsem jako dítě, smýšlel jsem jako dítě, ale když jsem muž, opustil jsem dětinské věci.*“ Už si nemohu dovolit mít porozumění dítěte nebo mentalitu dítěte. Většina z vás má děti, ti, kdo je nemáte, je pravděpodobně jednou budete mít a teď máte kolem sebe spoustu dětí ve shromáždění. A víte, jak se děti chovají a jak přemýšlejí. Znáte jejich schopnost rozumět. Jak by se vám líbilo, kdyby celé Tělo Kristovo bylo složeno z takových dětí? Asi by to úplně nefungovalo. V Božím království by se nikdy nic nestalo. Další verš je v Efezským 4. Tuto pasáž z Efezským jsme citovali znovu a znovu a jediné, nad čím jsme přemýšleli, byla pětinasobná služebnost. Ale ta pětinasobná služebnost má pro Tělo Kristovo nějaký záměr. Jaký je ten záměr? Verš 14: „*Abychom již více nebyli děti, zmítající se a točící každým větrem učení v neustavičnosti lidské, v chytrosti k oklamávání lstivému.*“ Bůh chce, abychom byli pevně ustaveni v tom, čemu věříme. Žádný prohnáný, úlisný prodavač s deštěm nám už neprodá nic, co nechceme! Někdo prodává něco, co vypadá dobře, ale je to jen kupa harampádí. Nekoupíte si to. Verš 15: „*Ale upřímě se majíce v lásce, rostíme v toho všelijak, kterýž jest hlava, totiž v Krista.*“ Amen. Už ne děti. Víte, bratří, Bůh nemůže otevřít své srdce dítěti. Chce, abychom vyrostli, aby se nám mohl otevřít a sdílet se s námi o věcech, které Mu skutečně leží na srdci.

Běльмо na oku. Oční vada. Po druhé se zde mluví o oku. Není to slepota, ale vada v oku. Matouš, 7. kapitola, od 1. verše: „*Nesud'ťež, abyste nebyli souzeni. Nebo kterýmž soudem soudíte, týmž budete souzeni, a kterou měrou měříte, bude vám zase odměřeno. Kterakž pak vidíš mrvu v oku bratra svého, a v oku svém břevna neznamenaš? Aneb kterak díš bratru svému: Nech, ať vyjmu mrvu z oka tvého? A aj, břevno v oku tvém. Pokrytče, vyjmi nejprv břevno z oka svého, a tehdy prohlédneš, abys vyňal mrvu z oka bratra svého.*“ Nazval bych tu oční vadu pokrytectvím. Je to někdo, kdo má kritického ducha, kdo soudí, má cynický postoj. Vždycky nachází chybu na druhých lidech. Vidíte ten obraz? Bůh říká, že toto Božím synům neprojde. Musíme se modlit a prosit Boha, aby nás vysvobodil z tohoto kritického ducha.

Prašivost ustavičná. Kurděje. Je to nemoc, podvýživa, nedostatek vitamínu C. Způsobí boláky v ústech a jiné problémy. Souvisí to s naší výživou. Duchovní kurděje vznikají ze špatné stravy. Sytíme se světským smetím. Duchovními hamburgery. Televizní vysílání jsou duchovní hamburgery. Není dobré, když to budete sledovat celé hodiny, budete podvyživeni. Světská hudba, kterou svět omílá dokola. Pokud je někdo dělník na stavbě a musí neustále poslouchat rádio, které hraje pořád dokola ty samé písničky, je mi ho líto. Je to špatná výživa. Světská literatura, knihy, laciné romány. I sycení se z přátelství se světem. Co se stane, je, že už nemáte chuť na Boží věci. Duchovní zažívání je v nepořádku. Tento duchovní problém můžete vyřešit půstem. Dostat ze sebe všechn ten duchovní jed. Odříznout to. Amen. „*Blahoslavení, kteříž lačnější a žíznější spravedlnosti, nebo oni nasyceni budou.*“ (Mat 5:6) Potřebujeme mít hlad a žízeň po spravedlnosti.

Lišeje, prašivina. Strupovitost. Řeknu vám, jak tomu rozumím. Když máte poranění a to poranění se už hojí, udělá se strup a ten se odlupe. To je přirozený obraz. Duchovní obraz je nedůtklivý, příliš citlivý, urážlivý, lehce zranitelný. Někteří lidé jsou takoví. Řeknete jim něco hezkého a oni si řeknou: „On to myslel tak a tak a tak,“ a vyloží si to úplně opačně. Někomu řeknete: „Líbí se mi tvůj nový účes.“ – Áá, to znamená, že se mu nelíbil ten předchozí. Je nedůtklivý, nemůžete mu nic říct, protože si to špatně vysvětlí. Má přehnané reakce. Takový člověk je náchylný k hněvu, k rozmrzelosti. Vždycky se vydá špatnou cestou. Je to jako když hladíte kočku proti srsti. Takoví někteří lidé jsou. Věřím, že i na tento problém je lék, a to je práce pastýře v Těle Kristově. Je potřeba se o takové lidi postarat. Tak jako se dobrý samaritán postaral o zraněného muže na cestě do Jericha. Potřebujeme vlít olej a víno.

Mimochodem, nejprve je potřeba vlít víno, protože víno je alkohol, který vydezinfikuje ránu. Možná, že víno nalité do čerstvé rány je bolestivé. Ale doktoři říkají, že je třeba ránu nejdříve vyčistit, než se začne dělat něco dalšího. Je potřeba dostat ven špínu. Pak se nalije olej, který začne uzdravovat. Bratří, pokud se v tom poznáváte, musíte se nechat uzdravit. Nesmíte si tyto postoje zachovávat. Když k vám přijde služebnost pastýře s vínem a olejem, nechte se uzdravit. Víno mluví o radosti. Na svatbě bývá víno. Je to uzdravení, odpočinutí, uvolnění, člověk se trochu zasměje, nebere všechno tak těžce a nechá se milovat. Boží lid tě opravdu miluje, ale musíš to připustit.

Poslední vada je stlačené lůno. Mluví o mužské impotenci. Neplodný, neschopen rozmnožování. Měli bychom být schopni v našich životech nést ovoce, plodit. Nemyslím tím ani tolik to, že bychom měli přivést každý rok tolik a tolik lidí ke spasení svým svědectvím nebo nějakými letáky. V první řadě mám na mysli ovoce Ducha v našem životě. Jsme plodní v Duchu? A za druhé mám na mysli 15. kapitolu Jana. Nemám tolik času, abych vám přečetl celou kapitolu. Patnáctá kapitola mluví o vinných ratolestech a o kmenu. Verš 4: „*Zůstaňte ve mně, a já v vás. Jakož ratolest nemůže nésti ovoce sama od sebe, nezůstala-li by při kmenu, takž ani vy, leč zůstanete ve mně.*“ Když si to pročtete, tak ve 2. verši se píše o nesení hojnějšího ovoce: „*...každou ratolest, kteráž nese ovoce, čistí, aby hojnější ovoce nesla.*“ V 5. verši se píše: „*Kdo zůstává ve mně, a já v něm, ten nese ovoce mnohé.*“ Začínáme u ovoce, pak neseme hojnější ovoce a pak mnohé ovoce. Mnohé ovoce je znovu v 8. verši a v 16. verši se píše: „*...ovoce vaše aby zůstalo.*“ Jak se dostaneme k takové plodnosti? Jak musíme být nastaveni, abychom nesli ovoce? Je to tak jednoduché! Ratolest musí zůstat ve kmeni. Ratolesti, které nejsou ve kmeni, usychají. Pak je sesbíráme a spálíme. Musíme být plodnou ratolestí, která nese ovoce.

Ještě bych se chtěl podívat na jeden verš. Marek, 4. kapitola. Vybral jsem raději verš z Marka než z Matouše, protože Marek tu uvádí jednu malou věc, kterou Matouš nemá. Jedná se o podobenství o rozséváči. (Mk 4:3-20) Slovo, které bylo zaseto do trní – slyšeli Boží slovo, ale trny je udusily a oni se stali neplodnými. Mluvili jsme o nesení ovoce a teď se podíváme na to, co nám zabrání nést ovoce. Marek zde uvádí tři věci a Matouš jen dvě. Je tam trní. Kdo z vás má na zahradě rád trní? Proč nemáte rádi trní? Protože vám nevyrostou rajčata. Trní sebere všechny živiny. První problém je pečování o tento svět. Kdo z vás má starosti o tento svět? Všichni máme starosti. Dopouštíte, aby vás starosti o tento

svět okradly a způsobily, že nenesete ovoce? Nesmíte to dopustit. Druhá věc je oklamání zboží. Co je tak klamné na bohatství? Bohatství jeden den je a druhý není. Dále má člověk dojem, že je to zdroj bezpečí a že se o něj bude moci opřít v době soužení. Nepotřebuje už doufat v Hospodina, ale doufá ve své bohatství. A třetí věcí jsou jiné žádosti zlé. Pokud máte něco, co chcete víc než Boha, zabrání vám to získat Boží věci. Milujete své auto víc než Boha? Milujete svoji motorku víc než Boha? Milujete svoji matku víc než Ježíše Krista? Milujete svoje děti víc než Boha? Váš dům? Můžete si tam dosadit, co chcete. Sami si tam doplňte, co milujete víc než Boha.

Ještě jednou k těm vadám v Leviticu. Dvanáct věcí, které zabraňují knězi sloužit u zlatého oltáře a projít skrze oponu. Bože můj, pomoz mi. Nechci, aby mě jediná z těchto věcí před Tebou diskvalifikovala. Věřím, že o tom mluví tyto verše. Bůh vám požehnej.